C:\Users\Plazma\Desktop\307\Block_Lawrence-Chlapec_ktery_rozpoustel_mraky.pdb

PDB Name: Block L. Chlapec kter rozpouste
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK
CHLAPEC, KTERÝ ROZPOUŠTĚL MRAKY

Jeremyho stolek byl na levém konci páté řady. Abecední pořadí ho posadilo přesně k tomu stolku, který by si sám vybral, co nejvíc dozadu, ale aby to nebylo v poslední řadě. Poslední řada není dobrá, protože když v ní sedíte, chtějí se po vás některé věci. Někdy se například sešity posílají dozadu a děti z poslední řady je musejí přinést dopředu učitelce. V páté řadě nic takového nehrozí.
A protože byl na konci řady, a k tomu na levém, mohl se dívat z okna. Díval se z něj právě teď, pozoroval, jak auto brzdí, až skoro zastavilo, pak zase přes křižovatku přejelo rychleji. Byli by tam měli všichni zastavit úplně, ale skoro nikdo to neudělal, ledaže tam byla jiná auta nebo jela kolem policejní hlídka. Asi si představovali, že je nikdo nevidí, myslel si, a líbilo se mu, že nevědí, že on je pozoruje.
Zaznamenal, že slečna Winspearová odchází od katedry, a když se po ní otočil, viděl, že popošla asi do třetiny uličky. Díval se dopředu a dával pozor; pak se jejich pohledy setkaly a on zašilhal malinko doleva. Když se vrátila do čela místnosti, pootočil se na židli a díval se zase z okna. Nějakou ženu táhl po ulici velký černobílý pes. Jeremy je sledoval, dokud nezašli za roh a nezmizeli mu z očí, pak pozoroval jiné auto, které u značky Stop nezastavilo docela, pak oči zvedl a putoval jimi za mráčkem, který se volný a neporušený vznášel na širé, modré obloze.

"Spousta dětí se kouká z okna," řekl Cory Buckman. "Někdy sám sebe poslouchám, jak stojím před nimi a v jednom kuse melu, a divím se, proč nejsou všechny u oken s nosíky přilepenými na sklo. Nedívala by ses ty raději na to, jak někde schne barva, než abys poslouchala, jak vysvětluju kvadratické rovnice?"
"Já jsem umívala kvadratické rovnice," pravila Janice Winspearová, "a dnes už ani pořádně nevím, co to je. Já vím, že se z okna kouká plno dětí. Jeremy je jiný."
"Jak jiný?"
"Ale to já nevím." Napila se kávy, položila hrneček. "Víš, jaký je? On je takový hodný, tichý chlapec."
"To mi zní povědomě. Na páté straně Daily News stává: ‚Byl to takový hodný, tichý chlapec,' říkali o něm sousedé. ‚Nikoho ve snu nenapadne, že provede něco takového.' Myslíš, že to je podobný případ?"
"Neřekla bych, že se chystá zavraždit své rodiče, i když by mě nepřekvapilo, kdyby měl na to chuť."
"Prosím tě?"
Přikývla. Jeremy je nejmladší ze čtyř dětí. Otec pije a mlátí svou ženu a to týrání se přenáší shora dolů, někdy má slovní podobu, někdy fyzickou. Jeremy je až úplně dole."
"A bývá bit?"
"Na podzim přišel do školy se zápěstím v sádře. Říkal, že upadl, a možná je to pravda. Ale vypadá přesně jako týrané dítě. A nemá nic, co by mu nahradilo nedostatek citů v rodině."
"Jaký má prospěch?"
"Dobrý. Je dost chytrý na to, aby dostával céčka a béčka, aniž by dával pozor. Nikdy se nepřihlásí. Když ho vyvolám, zná odpověď - pokud ví, na co se ho ptám."
"Jak vychází s ostatními dětmi ?"
"Ostatní o něm skoro nevědí." Podívala se přes malý stolek na Coryho. "A to je v šesté třídě. Příští rok přejde do nižší střední, kde jsou třídy dvakrát větší než moje, a na každý předmět bude mít jiného učitele."
"A za tři roky potom bude ve vyšší střední, kde se ho pokusím naučit kvadratické rovnice. Pokud mezitím neudělá něco, zač by ho zavřeli."
"Toho se nebojím. Že by ho zavřeli, to sotva. Spíš mám strach, že nebude k ničemu."
"Jak sportuje?"
"V tom je beznadějný. V tělocviku ho nikdo nechce do svého družstva a po škole se žádné hry neúčastní."
"To mu nezazlívám. A co jiné zájmy? Nesbírá známky? Nedělá chemické pokusy?"
"Nemyslím, že by mohl dělat něco takového u nich doma," řekla. "Měla jsem ve třídě jeho starší bratry a jeden byl větší postrach než druhý." "Ne jako náš hodný, tichý chlapec."
"Právě tak. Kdyby měl cokoli, oni mu to vezmou. Nebo rozbijou."
"V tom případě bys mu měla dát něco, co mu nikdo nemůže vzít. Proč ho nenaučíš, jak rozpouštět mraky?"
"Jak co...?"
"Rozpouštět mraky. Dívat se na ně upřeně a rozehnat je."

"Prosím tě?" Podmračila se. "Ty něco takového umíš?"
"Hm. Ty to budeš umět taky, když budeš vědět jak."
"Cory..."
Podíval se na účtenku a odpočítal peníze. "Fakt," ujistil ji. "Nic na tom není. Dokáže to každý."

"Počkej minutku," zastavila ho. "Já myslela, že mluvíš vážně."
"O mracích? Samosebou že jsem mluvil vážně."
"Ty umíš rozpouštět mraky?"
"A ty taky."
"Tím, že na ně budu civět?"
"Tak, tak."
"No, prosím, tak mi to ukaž."
Podíval se na oblohu. "Tohle nejsou správné mraky."
"Vida. To jsem si myslela."
"Lhal jsem ti někdy? Tohleto nejsou jednotlivé mraky, to je jedna velká pokrývka zahalující slunce."
"No a právě proto potřebujeme vaše kouzla, pane."
"Ale vždyť já jsem jen takový kouzelnický učeň. Potřebujeme mrak typu kumulus, takový ten naducaný, jako chomáč bavlny. Ne kumulonimbus, velký bouřkový mrak, ani kudrnaté mraky typu cirrus, ale oblaky kumuly."
"Já vím, jak vypadá takový kumulus," prohlásila. "Není jako kvadratická rovnice, je to něco solidního. Až bude obloha plná kumulů, nač se budeš vymlouvat? Že není správná měsíční fáze?"
"To by ti asi řekl leckdo," připustil. "Ale tobě ta skepse ohromně sluší."

Právě třídila prádlo, když zazvonil telefon. Byl to Cory Buckman. "Podívej se z okna," nařídil jí. "Všeho nech a podívej se z okna."
Držela v jedné ruce sluchátko a v druhé šortky, nenechala ničeho a vyhlédla z okna. "Všechno v klidu," hlásila mu.
"Co je v klidu?"
"No všechno."
"Prosím tě, cos tam z toho okna viděla?"
"Dům naproti. Javor. Moje auto."
"Janice, venku je krásný den."
"Aha. To tedy je."
"Zastavím se pro tebe za půl hodiny. Uděláme si piknik."
"Bože, já bych hrozně ráda. Ale musím..."
"... roztřídit prádlo do pračky. A já si musím udělat učební plány na příští týden. Snaž se radši myslet na křupavý francouzský chleba, dobrý kořeněný sýr, perník s ovocem a houf kumulových mráčků nad hlavou."
"Mráčků, které budeš rozpouštět?"
"Oba je budeme rozpouštět a stejné kouzlo provedeme i s chlebem a sýrem a vínem."
"Říkal jsi za půl hodiny? Dej mi hodinu."
"Tak ten rozdíl přepůlíme. Pětačtyřicet minut."
"Platí."

"Vidíš tamten mráček? Co je jako velbloud?"
"Spíš jako lama."
"Tak pozor."
Dívala se na mráček, říkala si, že je opravdu roztomilý, moc hezký a jemu že se těmi nesmysly o rozpouštění mraků nepodaří odpoutat ji od sobotního odpoledne s pračkou a učebními plány. Šťavnatá louka, vzduch voní jarem, tam vpravo se pasou kravičky a...
Uprostřed mraku se začala otevírat díra. Hleděla na to užasle, pak se podívala na něj. Jeho jemné obočí se svraštilo, ústa se sevřela do tenké linie, ruce zaťal v pěsti.
Znova se podívala na mrak. Rozpadal se, trhal na kousky.
"Já tomu nevěřím," řekla.
Neodpověděl. Dívala se dál a proces dezintegrace na nebesích pokračoval. Cáry oblaku se měnily v chomáčky a před jejíma očima mizely. Obrátila se k němu s otevřenými ústy a on si zhluboka a se zářivým úsměvem oddechl.
"Vidělas?" řekl. "Nic na tom není."
"Tys švindloval," odsekla.
"Jak, prosím tě?"
"Vybral sis ten, o kterém jsi věděl, že se stejně rozpustí."
"Podle čeho bych to měl poznat?"
"To nevím. Nejsem meteorolog, jsem jenom učitelka šesté třídy. Třeba jsi na to šel s matematikou."
"Logaritmy," uchechtl se. "Kupovitá oblačnost je proti logaritmům bezmocná. Vyber si jeden."
"Cože?"
"Ty si vybereš mráček a já ho rozpustím. Ale musí to být ten správný druh."
"Kumulus."
"No. A musí být o samotě..."

"Po blankytné obloze bělavý mráček plyne, třeba tak?"
"Třeba tak nějak. A ne až někde na obzoru. Nemusím ho mít přímo nad hlavou, ale ne zas aby byl nad sousedním okresem."
Vybrala si mráček. Upřel na něj oči a on zmizel. Lapala po dechu. "Tys to fakticky udělal."
"No, já na něj fakticky hleděl a on fakticky zmizel. Nemusíš nutně ty dvě věci spojovat."
"Tys ho rozpustil."
"Když to říkáš."
"Mohl bys to naučit toho mého hodného, tichého kloučka? Mohl bys to naučit Jeremyho?"
"Ne. Šesťáky neučím."
"Ale..."
"Nauč ho to ty."
"Ale vždyť já to neumím!"
"Tak já tě to naučím," rozhodl. "Podívej, Janice, ono to není tak úžasné, jak si myslíš. Dokáže to každý. Je to snad ta nejsnadnější mimosmyslová síla, kterou si člověk může vyvinout. Vyber si mrak."
"Vyber mi nějaký ty."
"Tak dobře. Támhle ten vpravo, co vypadá jako bochník bílého chleba."
"Takový bochník jsem v životě neviděla." Proč je tak malicherná? "V pořádku," řekla. "Já vím který."
"Teď ti povím, co uděláš. Budeš na něj zírat a soustřeďovat se na něj a budeš vysílat energii ze svého třetího oka, z čakry, kterou máš přímo tady," dotkl se prstem bodu uprostřed mezi jejími obočími, "a ta energie oblak rozpustí. Párkrát se zhluboka nadechni a vydechni a zaostři se na ten mrak, správně, a v duchu mu říkej .rozpusť se, rozpusť se'. Tak je to správné, dýchej zhluboka, soustřeďuj energii..."
Stále k ní mluvil a ona upírala oči na bochníkovitý mráček. Rozpusť se, říkala mu. Myslela na energii, v niž nevěřila a jež proudila z jejího třetího oka, z toho nevím čeho, které přece nemá.
Mráček začínal uprostřed řidnout. Rozpusť se, nařizovala mu zuřivě a mhouřila oči, když vtom se ukázal otvor. Srdce se jí rozbušilo vzrušením.
"Podívej!"
"Máš vyhráno," pochválil ji. "Nepřestávej. Ať se netrápí."
Když oblak zmizel (zmizel!), zůstala chvíli sedět a civěla na místo na obloze, kde předtím byl, jako by po něm měla zůstat díra.
"Tys to dokázala," hlesl Cory.
"To není možné."
"No, jak chceš."
"Nemohla jsem to udělat. Tys švindloval, viď?"
"Jak asi?"
"Pomáhal jsi mi. Posílal jsi do mraku svou vlastní energii či co. Co je na tom k smíchu?"
"Ty. Před pěti minutami jsi nechtěla věřit, že umím rozpouštět mraky, a teď si představuješ, že tenhle jsem musel vyřídit já, protože jinak bys musela věřit, že jsi to udělala sama, a ty přitom víš, že to není možné."
"Vždyť taky není."
"No, když myslíš."
Nalila si sklenku vína a upíjela. Jasně to není možné," ubezpečila se. "Ale udělala jsem to, viď?"
"Vážně?"
"Já nevím. Můžu udělat ještě jeden?"
"Na mně to nezáleží. Moje mraky to nejsou."
"Můžu rozpustit tady ten? Vypadá jako - já nevím, jak vypadá. Vypadá jako mrak."
"Vypadá, máš pravdu."
"Tak co? Můžu rozpustit ten, co vypadá jako mrak?"
Pustila se do něj a on zmizel. Tentokrát mohla potvrdit, že to byla její energie, co mrak rozpouštělo. Opravdu cítila, že se něco děje, i když nevěděla co a nechápala, jak k tomu dochází. Rozpustila třetí obláček, bez dlouhých cavyků, a když podlehl jejímu pronikavému pohledu, zmocnil se jí nádherný pocit triumfu.
Cítila se také vyčerpaná. "Bolí mě hlava," postěžovala si Corymu. "Bude to asi od slunce a vína, ale nepřipadá mi to jako obyčejné bolení hlavy."
"Poprvé jsi namáhala určité mentální svaly," vysvětloval. "Prý užíváme jen malé procento mozku. Když se učíme užívat novou část, je to dřina."
"Takže já trpím únavou mozku."
"Ale je to jen lehký případ."
Otočila po něm hlavu. "Člověk si myslí, že někoho zná," pravila se zdviženým obočím, "a pak zjistí, že ten dotyčný má spoustu netušených talentů. Co ještě dovedeš?"
"Ale spoustu věcí. Nezkrácené dělení, například. A umím dělat omelety."
"Jakými dalšími okultními silami vládneš?"
"Předpokládám, že jich je na tisíc, ale rozvinul jsem jen tuhle jednu. Jo a někdy taky vím, kdy zazvoní telefon, ale ne vždycky."
"Když jsem ve vaně," podotkla, "to můj telefon zvoní vždycky. Tohle je mimochodem božské místo na piknik. A v úplném soukromí. Nenašli nás tu ani mravenci."
Zavřela oči a on ji políbil. Vládnu psychickými silami, pomyslela si. Věděla, jsem, že to uděláš.

Řekla: "Vsadím se, že dokážeš rozptylovat i zábrany. Viď, že ano?"
Přikývl. "Nejdřív zábrany, a potom šaty."

Nejtěžší bylo vyčkat, až přijde správný den. Celý týden pršelo. Potom byla dva dny obloha jasná a bezmračná, a pak se úplně zatáhlo. V době, kdy byla celá odpolední obloha poseta těmi správnými obláčky, vzpomínala si s obtížemi na to sobotní odpoledne. Vážně - tenkrát dokázala rozpouštět mraky? Bude to umět i teď? A dokáže to naučit Jeremyho, svého milého, hodného chlapečka?
Ke konci vyučování zašla do zadní části třídy a postavila se k oknu. Uložila dětem slohové cvičení z angličtiny, měly napsat něco o svém oblíbeném televizním pořadu. O televizi psaly vždycky rády, i když ne tak rády, jak se na ni dívaly. Hleděla Jeremymu přes rameno. Měl úhledný, pěkný rukopis. Řekla tiše: "Buď tak hodný, Jeremy, a zůstaň po vyučování pár minut tady." Když leknutím ztuhl, dodala: "Nemusíš se ničeho bát."
Ale on se samozřejmě bát bude, uvažovala, když se vracela ke stupínku. Tomu se zabránit nedá. No, nevadí, říkala si. Dnes mu dá dárek, dárek sebeúcty, kterou tolik potřebuje.
A když se třída vyprázdnila a všechny děti byly pryč, šla zase k jeho stolku. Když už byla blízko, vzhlédl k ní, ale ne dost, aby se jí díval do očí. Byl ve tváři tak zvláštně bledý, její příbuzní z jihu by řekli, že má ksicht jako nočník. Podle jejího názoru to byl sladký obličejík. Sehnula se k jeho stolku. "Jeremy," řekla a ukázala do okna, "vidíš tamten mráček?"
Přikývl.
"Víš, já si nejsem jistá," uvažovala nahlas. "Sklo by mohlo být problém. Dřív se dala okna ve třídách otevřít, než se všude zavedla klimatizace. Jeremy, pojď se mnou dolů. Chtěla bych, aby ses se mnou projel."
"Projel?"
"V autě." Když k jejímu vozu došli, něco ji napadlo: "Nebude mít maminka o tebe starost? Když přijdeš domů pozdě o půl hodiny nebo tak?"
"Ne," odpověděl. "Nikdo nebude mít starost."

Zastavila na venkovské silnici hned za severním pruhem předměstí a perfektní mrak měli téměř nad hlavou. Otevřela Jeremymu dveře a našla kousek pěkného pažitu, kde se mohli posadit. "Vidíš ten mrak?" ukázala mu na něj. "Dávej pozor, co se s ním stane."
To určitě, pomyslela si. Nestane se nic a Jeremy nabude přesvědčení, že jeho učitelka je zralá pro blázinec. Zhluboka se nadechla a vydechla. Upřeně se zahleděla doprostřed mraku a představila si svou virtuální energii jako paprsek bílého světla proudící z čakry jejího třetího oka přímo do nitra mraku. Rozpusť se, diktovala mu v duchu. Tak honem. Rozpusť se!
Nic se nestalo. Říkala si v duchu: Cory, ty mizero, jestli jsi mě sem poslal, jen abych ze sebe dělala cvoka... ale zapudila tu myšlenku a soustředila se na mrak. Rozplyň se, rozplyň se!
Mrak se začal rozpadat, drobit se na kousky. Projela jí úleva jako elektrický proud. Zaťala zuby, soustředila se a v necelé minutě nebyla po mráčku na nebi ani stopa.
Ostatních oblaků kolem se to ani nedotklo. Podívala se na Jeremyho, který se tvářil zdrženlivě. Ptala se ho, jestli se na mrak díval. Prý ano.
"Co se s ním stalo?"
"Rozpadl se. Zmizel."
"To jsem ho rozpustila já," řekla mu.
On na to neřekl nic.
"Víš, Jeremy," vzala jeho ručku do svých. "Ono je to snadné. Ty bys to dokázal taky. Mohl bys rozpouštět mraky. Můžu tě to naučit."
"Já..."
"Můžu tě to naučit."

"Myslím, že má pro to přirozený talent," oznámila Corymu.
"Jistě," odpověděl, "to má každý."
"Možná že má desetkrát větší sílu než kdo jiný, protože má čisté srdíčko, ložná že má takovou prostou poctivost dítěte. Ať je to, jak chce, žádný americký mrak si před ním nemůže být jistý."
"Hmmm," zamumlal.
"Co je?"
"Nic. Jenom jsem tě chtěl upozornit, abys nečekala zázraky. Dala jsi mu velký dar, ale to neznamená, že ho zvolí za předsedu třídy nebo kapitána fotbalového mužstva. Pořád to bude v podstatě plachý hošík s podstatně svízelnou situací doma, kterého nečeká na světě nic moc dobrého. Možná umí rozpouštět mraky, ale proto ještě nemůže přenášet hory."
"Protivo."
"Já jen..."
"On umí něco zvláštního a čarovného," prohlásila, "a je to jeho tajemství něco, čeho se může držet, až bude velký a dostane se z té příšerné rodiny. Měl bys vidět tu jeho tvářičku, když proděravěl první mrak a pak ho úplně rozprášil. Cory, on byl jako proměněný."
"A je to pořád takový hodný, tichý chlapec?"
"Je to rozkošný chlapec," usoudila.

Okenní sklo nebylo žádný problém.
Ona si myslela, že by mohlo být, proto jeli až na venkov, ale ukázalo se, že sklo nepřekáží ani dost málo. Ať se do toho mraku dostávalo, co chtělo, sklem to procházelo stejně jako jeho pohled.
Ona teď stála vepředu, ukazovátkem píchala do mapy světa a povídala, které země těží ropu. Otočil se a hleděl z okna. Mraky nebyly ten správný druh.
Nákladáček nějakého sadaře, plný uřezaných větví, zpomalil skoro až k zastavení, pak přejel křižovatku. Jeremy se podíval na dopravní značku přikazující zastavení. Před pár dny se většinu hodiny matematiky pokoušel tu značku rozpustit a ona stála jako vždycky, zpomalovala auta, ale nikdy je docela nezastavila. A dnes v noci seděl ve svém pokoji a snažil se rozpustit tenisku a samozřejmě z toho nebylo nic.
Protože tak jednoduše to nefunguje. Člověk nemůže jen tak vzít nějakou věc a zrušit její existenci, stejně jako takový kouzelník nenechává předměty zmizet doopravdy. Ale mraky jsou spousty vodních par, které drží pohromadě - co? Asi nějaká energie, pravděpodobně. A energie, kterou on posílá nahoru, zrušila energii, která držela částečky vodních par pohromadě, a ty částečky šly každá jinam, takže s mrakem byl amen. Částečky existovaly dál, ale už nebyly pohromadě v mraku.
Takže nemůžeš rozpustit kámen. Možná, ale jen možná, kdyby ses dostal na správnou vlnu, bys mohl dokázat, že se kámen rozpadne na hromádku prachu. On to zatím nedokáže a neví, jestli je to vůbec možné, ale může zkusit, co by to dělalo.
U mapy slečna Winspearová ukazovala, kde se těží ropa v USA. Mluvila o dobývání ropy z břidlice a on se usmíval při představě, jak se ten nerost rozpadá na prášek a z něj vytéká tenký pramének ropy.
Znova se podíval z okna. Jeden z keřů v porostu na druhé straně ulice shazoval listí. Po obou jeho stranách vypadaly keře zdravě, ale na tom jednom listí zežloutlo a opadalo.
Před dvěma dny se na ten keř dlouho a urputně díval. Jeremyho teď zajímalo, jestli keř odumřel nebo jen onemocněl a ztratil listí. To bude možná ono, možná že zase vyrostou.
Třel si zápěstí. Už měsíce měl sádru dole, nikdy ho to nezlobilo, ale posledních pár dnů ho zraněné místo bolelo. Jako by teprve teď cítil to, co si zakazoval cítit tenkrát.
Vůbec začínal pociťovat všechno možné.
Slečna Winspearová položila nějakou otázku, něco o dovozu ropy, a ve čtvrté lavici se vymrštila ruka. No bodejť, Tracy Morrowová. Vždycky umí odpovědět a vždycky se hlásí, šprtka jedna.
Až ho překvapila síla toho, co cítil. Pak se dvakrát zhluboka nadechl a vydechl a sveřepě zabořil zrak do Tracyina týla. Jen aby zjistil, co to udělá.